

Posvěcení Lateránské basiliky

Nedávno za mnou přišla už starší paní se zvláštním přáním: „Pane faráři, když zamknete kostel, vytahujte prosím ten starý kovaný klíč ze zámku hlavních dveří.“ „A proč?“, zeptal jsem se. „Víte, kdykoli mě dcera vezme do Krásenska, stavíme se u kostela. A když je zavřený, dívám se do něj aspoň klíčovou dírkou. Vždy mne potěší, když ho vidím a mohu zavzpomínat na své dětství a mládí, které jsem v něm prožila...“ Představil jsem si tuto paní, jak se sklání ke klíčové dírce kostela a říkám si, jak je krásné, když má někdo takový vztah ke chrámu, kde se rodila a utvářela jeho víra.

Možná i vy máte nějaký svůj oblíbený kostel, který je pro vás významný. Kostel, kde jste prožili důležité či krásné chvíle. Kam se rádi vrátíte a kde je vám dobře.

A jako máme my své oblíbené svatyně, má i církev kostely, které jsou pro ni mimořádné. A jedním z nich je Lateránská basilika, již si dnes připomínáme.

Dějiny tohoto chrámu jsou velmi zajímavé.

Začínají na bitevním poli. 28. října roku 312 císař Konstantin porazil oddíly svého rivala Maxentia. Tradice vypráví, že noc před bitvou spatřil Konstantin ve snu kříž s nápisem IN HOC SIGNO VICES – v tomto znamení zvítězíš. Když druhého dne skutečně zvítězil, rozhodl se Konstantin vybudovat ve městě Římě basiliku zasvěcenou Kristu Spasiteli. Za místo stavby byla vybrána římská čtvrť Laterán. Podle ní má basilika svůj název.

Po období pronásledování církve, která se skrývala po domech, jeskyních a v katakombách, se zrodil první velký křesťanský chrám. Proto právem nese na svém průčelí nápis OMNIUM URBIS ET ORBIS ECCLESIAE MATER ET CAPUT - Matka a hlava všech kostelů města (Říma) a světa.

Přes svůj mimořádný původ to neměla basilika snadné. V průběhu dějin byla několikrát vyrabována, vyhořela, poškodilo ji zemětřesení i úder blesku. Přesto byla vždy obnovena.

10 století – **1000 let sloužila jako hlavní papežský kostel.** Konalo se v ní pět církevních sněmů. Nejdůležitější, svolaný Inocencem III., definoval dogma o transsubstanciaci (přepodstatnění) a definitivně potvrdil víru v reálnou přítomnost Ježíše v Nejsvětější Svátosti.

Před basilikou stojí socha svatého Františka, který k Lateránu zvedá ruce. Připomíná sen papeže Inocence III., kterému se zdálo, že svatý František opravuje praskající Lateránskou basiliku. Ta byla symbolem církve, kterou ve středověku František svým příkladem hluboce proměnil a posvětil.

A tento obraz osamělého člověka stojícího před kolosální stavbou je důležitým poselstvím.

Někdy si říkáme: „Jak já mohu změnit kolos církve?“ Odpověď nám dává Františkova socha před basilikou – velmi podstatně.

V prorockém snu byla basilika symbolem církve. **Církev, podobně jako Lateránská basilika, má na jednu stranu vydávat svědectví o Kristově velikosti a slávě, na druhou stranu musí čelit neustálým útokům zla.**

Aby v tomto poslání obstála, potřebuje naši pomoc. My a náš každodenní život může stavbu církve poškodit či obnovit, pohanět či ozdobit. Každý z nás máme velkou zodpovědnost za církev a zároveň možnost přispět k tomu, aby byla církev svatější a krásnější.

Paní v úvodním příběhu nahlížela do kostela klíčovou dírkou a měla velikou touhu vstoupit dovnitř. Její kostelík jí voněl šťastným domovem.

Kéž by to platilo i o našem vztahu k církvi. Kéž by církev byla pro nás domovem o který se s láskou staráme. Kéž, tak jako se zdobí kostely květinami, zdobíme živý chrám církve dobrým a poctivým životem s Bohem.

Poznámka: Ve slově basilika používám „S“, protože slovo pochází z řeckého βασιλική στοά – (basiliké stoá) královské sloupořadí...